

Будимо као дјеца

Саборност је једно од основних својстава Цркве Божје. Сви чланови Цркве су, по ријечима Светог Јустина Поповића, међусобно повезани богочовјечанском саборношћу – кроз Свете Тајне и врлине сваки од нас живи у свима и сви у свакоме. Црква и јесте сабирање, окупљање око Христа и у Христу Духом Светим. Отуда је литургијско сабрање срж црквеног живота јер оно представља заједницу, сабороване са Богом и свима светима. И свако друго унутарцрквено сабрање проистиче из тог литургијског сабрања и представља његов наставак. Јер, Христос је рекао: Гдје су двоје или троје сабрани у моје име, ондје сам и ја с њима (Мт. 18,20). Стога су сабрања, сабирања, окупљања битан аспект црквене мисије и живота. Једно од таквих сабрања је Православни дјечији сабор на Цетињу који сваког љета пред почетак школске године окупи преко хиљаду дјеце поред кивота Светог Петра Цетињског.

Све је почело прије двадесет година, када су, са благословом митрополита Амфилохија, трудољубиви вјероучитељи организовали прво сабрање полазника вјеронауке у Цетињском манастиру. Данас, кроз Дјечији сабор ми беремо најљепше плодове које су они засијали својим ентузјазмом и преданошћу прије двадесет љета. Ако ми вјероучитељи током године учимо

наше ђаке истинама вјере и црквеног живота, на сабору су они наши учитељи од којих ми учимо како да се те истине отјелотворе. Уче нас како да се дружимо, како да се радујемо, пјевамо, играмо, слушамо...како да се здраво надмећемо. Довољно је посматрати дјецу док играју фудбал: рукују се пред почетак утакмице, честитају једни другима сваки добар потез у току утакмице, а по завршетку честитају побједнику – путоказ и правило како и ми одрасли да играмо наше “утакмице”. Једном ријечју, на сабору нас дјеца уче како да постанемо као они јер је то заправо и основни услов за улазак у Царство Божје – да се повратимо и будемо као дјеца (Мт. 18,3). Кад Господа нису прихватили и препознали великаши, кнежеви, књижевници, препознала су Га и објавила мала дјеца. Зато Господ и тражи дјечије особине код својих сљедбеника јер је Царство небеско намијењено онима који задрже дјечије врлине: незлобивост, смиреност, чедност, послушност...

Дјечији сабор је на један начин и круна годишњег рада на пољу вјерске наставе јер се тада сагледа и оцијени постигнуто а сам Сабор својим духом јесте награда за уложен труд. Зато је Дјечији сабор истински празник вјеронауке јер је он сусрет оног највреднијег и најчистијег што имамо, а то су наша дјеца. Црква и јесте сабрање око Дјетета Младог и око оних који су прославили Дијете. Сабирајући се са дјецом у крилу Цетињског манастира – новог Витлејема, како рече митрополит Амфилохије, ми настављамо дјело наших предака, пјевајући с њима: Отроча младо, предвјечни Бог.

Наша обавеза и одговорност је да дјецу приводимо Богу, да чувамо Христов лик у њима како би се сутра на прави начин сусрели се са свијетом “одраслих”, носећи у себи свјетлост и чистоту православне вјере. Ако у томе успијемо онда можемо да кажемо да смо испунили и смисао нашег постојања и Христову заповијест: Пустите дјецу да долазе к мени, јер је таквих Царство небеско (Мт. 19,14). Пустимо дјецу ка Господу и сјећајмо се ријечи аве Јустина да ће нас управо они – дјеца и цвијеће – оправдати пред Богом.

spc.rs